

CAMENYA

1079 (CoH. Moreau xxxii, 47), *Cameles* 1139 (Alart, *InvLC*, s. v. *camel*), *Ar. de Cameles* 1159 (Alart, *InvLC*, s. v. *camel*), *vilarium de Camelis* 1226 (Alart, *InvLC*, s. v. *talla*), *R¹ de Olivis de Camelis* 1268 (Alart, *InvLC*, s. v. *oliu*), *paroxyie Sci. Fructuosi de Camelis* 1319 (Alart, *InvLC*, s. v. *parròquia*), *Cameles* 1395 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 532), *Camelles* 1395 (id.), *Camelis* 1435 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 597). Remarquem a més els testimonis donats per Ponsich (*Top.*, 33): *Cameles* 878, *Camelas* 962, *Camellas* 966, *Kamelas* 992, *S. Fructuosus de Castro Camelas* 1010-11, *parrochia S. Fructuosi de Camillis* 1271, *loc. de Camelis* 1402.

ETIM. Es deriva de CAMĒLAS, pl. f. de CAMĒL(L)US, aplicat metafòricament a la topografia. Com diu En Coromines (*DECat* II, s. v. *camell*) el poble de Cameles es troba «al peu d'una serra que té dues moles seguides a la carena (com si fossin geps o gamelles)». ¹ Ha tingut lloc una extensió semàntica semblant del mateix ètímon llatí en cat. *camella* 'cada una de les corbes formades pels costats del jou', cat. *gamella* 'escudella, obi' «per comparació de la forma d'una escudella capgirada amb la gepa del camell» (*DECat* II, s. v. *camell*; id. IV, s. v. *gamella*); ² cast. *gamella* «artesa para dar de comer o beber a los animales, para fregar, lavar y otros usos», «arco que se forma en cada extremo del yugo» (*DECH* III, s. v. *gamella*). ³ A l'Alta Cerdanya s'anomena *kamēls* un veral de camps al terme d'Odelló (1959; xxiii, 111-12).

Es presenten derivats de CAMĒL(L)US a les terres occitanes, algun cop amb l'accepció de 'serra', 'bony'; així oc. *camelo* 'tas', *camelun* 'sommel', 'une meule' (*FEW* II, 129). A més a més, a l'Aude existeixen els parònims toponímics *Camelie*, bosc al terme de Cololons; *Camelière*, masia al terme de Carcassona (Sabbathès, *Dict. Topogr. Aude*, s. v.). Cf. l'art. *Camallera*. Ph. R.

¹ J. Verdager (*Canigó* VIII, 46), indica en una nota que es tracta d'una «Montanya que té quelcom de forma de camell y en son enorme gep una hermita de Sant Martí que domina tota la encontrada». Però ens mostra En Garolera, amb la seva ed. crítica de *Canigó*, que el poeta escriví *Camelas*. Sense accent, o sigui *kamēlas*; i que la grafia *Camellàs* de les edicions és només una innovació abusiva i subreptícia de Fr. Matheu que dirigia l'edició de l'obra. — ² Cf. la variant *camèla* també usada a l'Alt Flamicell (*DECat* II, s. v. *camell*). — ³ Cf. l'ast. -or. *camellu* «cada una de las extremidades del yugo por donde se pasa y sujeta la cornal»; *camelleru* «el bovino que trabaja uncido igualmente a la mano derecha que a la izquierda»; *acamellar* «emparejar los bovinos»; *descamellar* «desparejar», «descabalar» (*DECH* III, s. v. *gamella*).

CAMENYA

Partida del terme de Benassal (Alt Maestrat).

ETIM. Possiblement és un mossarabisme del b. ll. ⁶⁰

CAMANNA 'cabana', però cf. cast. *cameña* 'jaç' o 'catre' (cf. *DECH* I, 773b56 i nota 5). J. F. C. [Probablement hi hagué suma i confusió de CAPANNA, rom. *cabanna*, amb el greco-llati *chameuna* < gr. *χαμαὶ εὐνῆ* 'jaç arran de terra', *kamevna* segons la pron. del baix grec, d'on la forma b. ll. *camanna*.]

-*Camet Vin* ~ (Massalcoreig), V. art. *Vin-*

El CAMINANTO. Muntanya a l'extrem Sud de la nostra llengua i dins el terme del Fondó de les Neus, a 1k5 del límit amb Crevillent, a uns 7 k. d'aquesta vila. Serreta de doble cim (885 i 545 alt.) uns 120 m. damunt la base (mapa Lledó-Badó, organitzat per l'Inst. de 2a. Ens. d'allí). Està rodejat per tots dos costats pels camins que hi van des de la vila. Doncs, nom mossàrab *Caminato*, amb propagació de la nasal.

CAMÓS

Nom de dos poblats situats en els límits del Gironès.

El principal forma municipi, situat 5 k. dret al S. de Banyoles, amb parròquia dedicada a St. Vicenç, i un llogaret agregat, amb església de Santa Maria.

PRON. MOD.: *kamós*, 1920 (*Casac.*), 1958, 1959, Cor. (a Banyoles i pobles veïns, i a Camós mateix XLIV, 154, 157); a Serinyà digueren a Casac., tot distingint entre *Santa mǎria d. k.* i *Sam biséns d. k.*, que quan deien *kamós* sol, entenien Santa Maria; a mi alguns m'ho distingiren a la inversa.

MENCIONS ANT.: 1922: Stus. Vincentius in pago Gerundensi (Abadal, *Cat. Car.* 149.30); entre 1051 i 1058, Sti Vincentii de *Camonos* (*BABL* III, 329), 1155 St. Vicens de *Camuns* (*BABL* IV, 186); 1292 Sti. Vincencii de *Camonibus* (MiretS, *RHisP* XLVI, 251); 1359, *Sant Vicens de Camos* (*CoDoACA* XII, 106). Semblen referir-se també a St. Vicenç unes cites de Camós en docs. de 1042 i 1139 que només conec en *regesta* (*BABL* III, 326, IV, 182).

De *Santa Maria*: 1019, *Camós* (Villan., *Vi. Lit.* XII, 316); 1245, 1325 i 1340 *Camonibus* (*Esp. Sagr.* XLIV, 272; XLV, 77; XLIV, 335). *Santa Maria de Camós* 1359 (*CoDoACA* XII, 106); mentre que *Camos*, a la p. 99 del mateix cens sembla referir-se als dos pobles alhora. En l'any 1362 i el 1379, la traducció del Llibre Verd i la redempció del Bovatge, distingeixen entre Sta. Maria i Sti. Vincentii de *Camonibus*, segons Alsius, pp. 115-6; cf. Monsalvatje XVIII, 64, 65 i 140, que dona encara cites de les formes *Camonibus* en els anys 1303, 1311 i 1362.

A les Gavarres te. de Cruilles vaig visitar el 1958 els dos poblats d'aquesta serra anomenats Sant Cebrià; el de més al N., anomenat popularment *Els Metges*, ⁵⁵ i l'altre diuen que ha dut el nom de *Camós*; no tinc confirmació directa, res no en diuen Alsius, Monsalv. ni la GGC (612, 614), però sembla (*Enci. Cat.*) que fou el nom d'una casa forta, avui reduïda a pagesia.

No tan lluny, com aquest, del *Camós* de Banyoles, i per tant més fàcil de confondre-l'hi, n'hi ha un al-